



ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

«Εκκλησιάζουσες Πρόβα Τζενεράλε»

Θες ο χώρος του Υπογείου του Σατιρικού, συνδεδεμένος στην αντίληψή μας με δημιουργικές αναζητήσεις και οικείος για τους συντελεστές από τον νεοϊδρυθέντα Σύνδεσμο Αποφοίτων της Σχολής «Βλαδίμηρος Καυκαρίδης», θες ο σημαίνων υπότιτλος της παραγωγής, «Πρόβα Τζενεράλε», οι καινούριες «Εκκλησιάζουσες» του Γιώργου Μουαΐμη είχαν αέρα αυθορμητισμού και παντελούς έλλειψης σοβαροφάνειας. Τυχαίνει, ακόμα και οι παραγωγές των αριστοφανικών κωμωδιών να είναι σοβαροφανείς, υπό την έννοια της άχαρα κυριολεκτικής σύνδεσης με την επικαιρότητα ή των «βαρέων»

σκηνοθετικών αξιώσεων. Αυτό που κυρίως εξέπεμπε η παραγωγή ήταν ο... έρως των συντελεστών για το θέατρο. Ήταν η δίψα των ηθοποιών (που απασχολούνται αραιά και πού ή και καθόλου, λόγω πολλών παραγόντων, να μη λέμε τώρα λυπητερά πράγματα), δίψα για τη σκηνή, για τη μεταμφίηση, για τη μεταμόρφωση, για τη μετάβαση σ' εκείνον τον άλλο κόσμο... Για να είσαι τόσο ορεξάτος όσο ήταν ο θίασος της παράστασης, πρέπει να διψάς.

Έτσι, δίνοντας ο ένας στον άλλο —ο σκηνοθέτης στον θίασο και ο θίασος στον σκηνοθέτη— ευκαιρία να δουλέψουν ελεύθερα και ακομπλεξάριστα, αλληλοβοηθήθηκαν ουσιαστικά. Είχαν δικό τους όχι μόνο τον χώρο, αλλά και τον χρόνο, τον οποίο επίσης χάρισαν ο ένας στον άλλο απλόχερα. Στις σκηνοθεσίες του Γιώργου Μουαΐμη κάποτε τυχαίνει τα ευρήματα, τα αστεία, τα υποκριτικά σκίτσα που «παράγει» ο σκηνοθέτης, να ασφυκτιούν στα χρονικά πλαίσια της παράστασης, προκαλώντας την αίσθηση υπερπληρότητας. Αυτό συνέβηκε κάποτε στις πρώτες «Εκκλησιάζουσες» του Μουαΐμη, στον ΘΟΚ. Ίσως και η νέα παραγωγή να μπορούσε να συσφίχτεί, όμως η σημαντική διαφορά ήταν ότι τώρα ο σκηνοθέτης, ως περήφανος δάσκαλος, χάριζε γενναιόδωρα χρόνο στα σόλο των ηθοποιών του, να τα χορτάσουν και κείνοι κι εμείς. Έτσι χόρτασαν τους ρόλους τους η Μάρα Κωνσταντίνου (Γριά), που πραγματικά έστησε μαζί με τον Χριστόδουλο Μαρτά μια ξεκαρδιστική μίνι-παράσταση στα πλαίσια της μεγάλης, η Μαρία Παπακώστα, που με μεταδοτική χαρά και συγκίνηση έπαιξε την Πραξαγόρα της, ο Φώτης Αποστολίδης σε πολύ συμπαθητικό μουσικό νούμερο, αλλά και όλος ο θίασος. Πολύ σημαντική η συνεισφορά του Γιώργου Χριστοφή (σύνθεση και μουσική διδασκαλία) και της Μαρίας Μουαΐμη (χορογραφία και κίνηση).